

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **B. C.** zast. Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem Ječná 548/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2011, č. j. OAM-149/ZA-ZA06-ZA09-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2012, č. j. 56 Az 51/2011 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2011, č. j. OAM-149/ZA-ZA06-ZA09-2011 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl žalovaný, s odkazem na § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, neboť přichází z bezpečné země původu, kterou navíc neopustila z důvodů azylově relevantních. Neshledal rovněž, že by odjezdem z České republiky mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků.

V žalobě proti tomu žalobkyně namítla pouze, že rozhodnutím žalovaného byla zkrácena na svých právech a že došlo k porušení správního řádu a zákona o azylu.

Krajský soud žalobkyni nejprve přípisem ze dne 28. 11. 2011 vyzval k doplnění skutkových tvrzení k žalobním bodům, a po nevyhovění této výzvě tak učinil usnesením ze dne 17. 1. 2012, č. j. 56 Az 51/2011 - 34. Lhůta pro vyhovění výzvě byla stanovena v délce 15 dnů ode dne doručení a výzva obsahovala poučení o následcích nevyhovění.

Krajský soud žalobu usnesením ze dne 21. 2. 2012 odmítl z důvodu neodstranění vad ve stanovené lhůtě. Přitom poukázal na skutečnost, že žaloba neobsahovala zákonné náležitosti, dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu o kvalitě právních a skutkových důvodů žaloby a konstatoval řádné doručení výzvy k odstranění nedostatků vydané podle § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

Rozsudek napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Konkrétně namítá, že současně podává krajskému soudu žádost o prominutí zmeškání lhůty k vyhovění výzvě soudu k uvedení žalobních bodů. Případné vyhovění této žádosti krajským soudem považuje za důvod pro zrušení napadeného usnesení a k provedení meritorního soudního přezkumu. Ke kasační stížnosti stěžovatelka přiložila stejnopis podání nazvaného *„žádost o prominutí zmeškání lhůty dle § 58 o. s. ř. a uvedení žalobních bodů“*,v němž uvádí, že pro pokročilé těhotenství vázla její komunikace s advokátem, přičemž k vyjasnění situace došlo až 6. 3. 2012. Současně doplňuje žalobní body tvrzením, že Mongolsko není bezpečnou zemí a dále tvrzením, že v jejím případě měly být shledány důvody pro udělení doplňkové ochrany.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v postupu krajského soudu neshledává žádné pochybení. Pokud by byla zkoumána zákonnost správního rozhodnutí, považuje je za vydané v souladu se zákonem a poukazuje na skutečnost, že tento jeho závěr kasační stížností zpochybňován není. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s., pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje na § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a požaduje zrušení napadeného usnesení o odmítnutí žaloby. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Vymezením institutu nepřijatelnosti se soud již podrobně zabýval např. ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publ. pod. č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Přesah vlastních zájmů stěžovatelky je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je totiž nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V daném případě stěžovatelka požaduje zrušení usnesení o odmítnutí žaloby z důvodu, že současně požádala o prominutí zmeškání lhůty k úkonu podle občanského soudního řádu, v důsledku jehož neprovedení byla žaloba odmítnuta. Jedná se o procesní otázku, která dosud nebyla judikatorně řešena; proto Nejvyšší správní soud uznal přijatelnost kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

V daném případě není sporné, že stěžovatelčina žaloba postrádala náležitosti, a to zejména žalobní body podle § 71 odst. 1, písm. d) s. ř. s. a že stěžovatelka byla krajským soudem vyzvána k odstranění této vady ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že ke kasační stížnosti připojila plnou moc udělenou advokátovi dne 14. 9. 2011, zkoumal Nejvyšší správní soud, zda nebyla předložena již krajskému soudu před jeho rozhodnutím a zjistil, že nikoliv; ostatně stěžovatelka ani nenamítá pochybení soudu při doručování výzvy.

Výzvou byla stanovena lhůta k odstranění vad žaloby 15 dnů ode dne jejího doručení; jedná se o lhůtu soudcovskou.

Stěžovatelka požádala o prominutí zmeškání této lhůty podle § 58 občanského soudního řádu. Předně je třeba upozornit na skutečnost, že soudní řád správní má vlastní úpravu prominutí zmeškání lhůty i prodloužení lhůty v § 40 odst. 5. Nicméně vzhledem k tomu, že přezkum správních rozhodnutí soudem je upraven soudním řádem správním, nelze tu postupovat podle občanského soudního řádu („o. s. ř“), kterého lze užít jen podpůrně v případech s. ř. s. neupravených (§ 64 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že právní úprava prominutí zmeškání lhůty je v obou procesních předpisech obdobná, není podstatné, že se stěžovatelka dovolává nesprávného předpisu. Obdobnost právní úpravy pak vyvolává i nutnost obdobného výkladu tohoto procesního institutu. Prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu však konstantní výklad § 58 o. s. ř. vylučuje v případě lhůty soudcovské, již lze na žádost prodloužit, a to i po jejím uplynutí (k tomu srovnej výklad k § 55 a § 58 občanského soudního řádu např. v komentáři Občanský soudní řád, Bureš, Drápal, Mazanec, C. H. Beck 2001 či Občanský soudní řád, Alena Winterová a kolektiv, Linde, 2007).

Navíc je třeba konstatovat, že jak prominutí zmeškání lhůty, tak i prodloužení lhůty, je možné, pouze dokud řízení nebylo ukončeno. V daném případě však žádost byla podána až po pravomocném skončení řízení.

Skutečnost, že stěžovatelka podala žádost o prominutí zmeškání lhůty, tedy není důvodem, pro který by mohl Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Rozhodnutí soudu nebylo nezákonné a ať krajský soud s uvedenou žádostí naloží jakkoliv, nemůže to mít na kasační řízení vliv.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, tomu nevznikly v tomto kasačním řízení náklady přesahující rámec jeho obvyklé úřední činnosti. Proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu